

Se T...â...r...ă...ș...t...e.

O aud cum se târăște pe miile ei de picioare,
Pe miile ei de elastice ireale, miriapodice,
Pierdute-n noapte.
Le pot auzi păcănitul, țiuitul, glasurile.
Dacă sunt foarte, foarte atent, chiar cred că pot să o ascult
Cum se târâie și mormăie și gâlgâie
Prin pereți și prin dulap și pe faianța murdară de la baie.

Alteori o pot simți. Da, o pot simți, și o să poți și tu, în curând,
Oricât de puțin ți-ai dori-o. Dar nu acum, deși e cu noi în cameră.
E lângă mine și mă zgârie pe spate, iar ție, bătrâne,
Deja îți mestecă creierii moi și lipicioși.
Chestia aia mi-a mâncat deja pereții
Prin care se plimbă de luni bune.
I-a făcut să vomite moloz până i-a decolorat.

Iar uneori... Uneori, moșule în halat alb,
O pot VEDEA. Da, da, vedea am zis.
Urechile tale au auzit bine.
Nu o pot zări așa de clar cum te zăresc pe tine,
Căci e mai reală ca tine, ca halatul tău
Și chipul tău mustăcios. Mai palpabilă ca ateismul tău
De care ești așa de mândru.

E teribilă și bătrână și diformă. I-a mâncat până și
Pe apostolii lui Iisus. Dar e mai bătrână și decât el.
Așa de bătrână e.

A trăit mai mult ca noi toți, să fiu sincer cu tine, moșule.
Cred că d-asta-i așa teribilă și grozavă și FRUMOASĂ.
E mai înțeleaptă ca orice.

A trăit să alăpteze la sânul ei mov Moartea și
Foamnea și Somnul și Dorința și Destinul
Și rușinea și Hormonii cărora le zicem sentimente.
A trăit să le vadă crescând și să le slobozească,
Cu lacrimi de tristețe-n ochi, în lumea fizică.
Dar cu astea ai făcut cunoștință, moș cu față acră,
Le-ai întâlnit în scurtul tău răgaz pe pământ.
O pot vedea pe chipul tău. Ești trecut prin viață și ancorat în realitate.
Dar n-ai întâlnit-o și pe Ea.

Căci ea, bătrâne,
Se t...â...r...ă...ș...t...e.

Și e mare. Așa de mare
Că se poate încolăci în jurul realității
Și încă-i mai rămâne spațiu să se mănânce singură.
Căci sigur că face și asta, altfel n-ar fi Ea,
Așa de albăstrie, lunguiață și perfectă,
Așa de palidă și tristă și singuratică.

Poate că acum mă privești cu o sprânceană ridicată,
Poate că acum notezi ceva în carnetul tău,
La fel de alb și spălăcit și distorsionat ca tine.
Dar, într-o zi, când o să privești în jur
Și pe fereastră n-o să vezi
Decât un uriaș teatru gol, clădit pe reci elemente chimice,
O să ajungi la vorba mea.
Iar atunci o să auzi, din sala goală a vestiarului,
Pașii ei umezi picurând pe acoperiș.

Căci, și ți-o zic prietenește, EA se târăște și-n noi.
Și nu e nimic în neregulă cu asta. E destul de vesel, ca să fiu sincer.
Ce e trist e faptul că tu n-o poți vedea,
Că nu-i poți zări piciorușele miriapodice lipăindu-ți

Pe sub piele și antenele bulboase zărindu-se prin tegument.
Că nu-i vezi miile, sutele de inele, răsărindu-i din pielea obrazului tău
Și dinții umblându-ți prin țeastă.
Că nu-i auzi gălgâitul ca un ticăit de ceas și indiferenta,
Pasiva, lovecraftiana ostilitate.

Și, poate, bătrâne, e mai bine așa. Căci te-ar îngrozi.
Te-ar îngrozi și terifia și mira și uimi și întrista.
Căci ea nu e ca Moartea ori ca Viața ori Dorința.
Nu are un sens nobil, ori nu chiar așa de nobil
Ori orice fel de sens, de fapt.
Ea pur și simplu e. E pentru că a ales să fie.

Și pentru că-i place să fie.
Prin asta, e deasupra tuturor.

Iar, până la finalul existenței,
Nimic n-o s-o oprească
Să se t...â...r...a...s...c...ă.

Muțenie

În depărtare, roțile mișcau lumini: Se pierdeau în negura
Sticloasă.

Unul în spatele altuia, în spatele altuia, în spatele hăurilor cristaline.

Inima asfaltului bubuia fără încetare: roșiatică și
îmbibată.

Iar vântul răsuca oasele scortoase și înțepenite ale bărbaților îngropați.

Dealuri de rășină și de moloz răsar

Din pământ.

Dansează de nebune prin ploaia

Țăcănită.

Apoi rămân nemișcate

Și tăcute.

Pe stradă se lasă, neprovoacă și suverană,

Tăcerea.

Ochi verzui, nedomiți clipesc hipnotic

Din pleoapele ruginite de vânt și de fum.

Îi privesc

Cu luare aminte, printr-o pâlcă deasă și cristalină

.

Apoi mă uit la blocurile încununat de aur în negura serii.

Pe măsură ce cizmele-mi vorbesc, ele dansează.

Se răsucesc și dispar.

Muzica motorelor pângărește

Tăcerea.

O violează cu trabanturile ei ruginite:

Îi taie aripile.

„ Sacrilegiu, sacrilegiu!”-îmi șoptește,

Abia auzită,

Buza moale și nevăzută ce-mi

Dezbracă paltonul, lipindu-mi-se, rotundă și cadaverică,

De trupul mut

Și înțepenit.

Am năpârlit.

Azi de dimineață,
Am năpârlit.
Piele mi-e schimbată,
Spatele mi-e acoperit de solzi,
Trupul mi-este gol.
Pe umeri mi se zbat două aripi gri de molie,
Acoperite de puf molatic.
Până și ochii mi-au orbit.
Nu mă mai recunosc în oglindă.

Nici oglinda nu mă mai recunoaște.
Nu-mi mai recunoaște pieptul costeliv
Și craniul transparent.
Se cripează, urlă și se tânguie ca o maică înstrăinată.
Mă gonește în aburul dimineții.

Apoi se sparge,
Picurând ca mercurul
Pe podeaua de ipsos.
Din cele o mie de cioburi lichide,
Mă privesc o sută de ochi înlăcrimați,
Studiindu-mă cum îmi apăs palma
Pe mânerul fantomatic al ușii.

Pământul s-a înstrăinat și el de mine.
Zbor deasupra pavajului, dând grăbit din aripile obosite,
Rușinat, neîndrăznind să-i pângăresc sanctitatea
Cu tălpile mele acoperite de zale verzui și transparente,
Ca de șarpe ori vierme inelat.

În jurul meu, trecătorii obosiți clipesc din pleoape grele.

Cizmele rupte le pleoscăie în mocirla gălbuie.
Se ridică de la pământ ca muștele,
Plutesc și bâzâie în aburul ce se ridică, pestilențial și încărcat,
Din canale și balcoane.
Sunt plecați de spate și se leagănă
În stânga și-n dreapta în ceața greoaie.
Parcă le și aud încheieturile scârțâind,
Ca fiarele vechi.
Ochii le sticlesc negri.
Își întorc privirile compătimitoare și obosite
Către mine.

Apoi devin una cu fumul ce-i înconjuară,
Gazoas și solid.

La școală, pe coridorurile goale
Și în sălile de clasă scârțâind,
O bucată, strident fardată, de carbon
Murmură cele zece mii de legi
Ale transformării.
Levitează deasupra podelei de lemn
Și mestecă nișe bile mici și lipicioase,
De culoarea viselor.
Are ochi de cârțiță și coadă de zeu.
O vreme, nu face nimic altceva
Decât să zbiere la aripile mele
Și la lipsa mea de haine.

Apoi, vidul ce se cascadează
Dincolo de ușa clasei
O mestecă
O înghite
Și o transformă în antimaterie

Mi-e frică de ușa de lemn masiv a clasei.
Privesc nimicnicia dormind dincolo de prag,
O studiez și mă îmbăt cu
Parfumul ei excitant de dafin.
Apoi mă acuplez cu negura ei lichidă,
Lăsându-o să mă cuprindă în îmbrățișarea ei moale,
Să-mi desfacă cu ochii-i bulbucăți coastele,
Una câte una.
Și să-mi mestece plastilina cleioasă din interiorul pântecului,

Modelând-o ca pe clei.

Din împreunarea noastră,
Mă târăsc afară din uterul ei sponginos și mucegăit.
Îmi șterg lichidul gălbui de pe umeri
Și îl privesc plutind în aerul nemișcat,
Mergându-mi, cleios și gri, alături.

Dar, în afara școlii, lumea s-a schimbat în ritm cu mine
Marionete de lemn se topesc ca smoala
Pe asfaltul negru,
Vite de prăsilă se împreunează cu fluturii de noapte,
Pândind în pupa amorfă și neterminată a liceului,
Iar, într-un colț,
Un astronaut spânzurat
Își încălzește mâinile degerate la soarta arzând.

Îmi desfac aripile ca două umbre
Și îmi iau zborul în lumea metamorfozată,
Kafkiană.

Iluzii

A privit peștele-n lac
Și a crezut că-s stele.
Când le-a atins cu-adevărat,
S-a înecat în ele.

Am crezut și eu în om
Am știut că-i viață.
Când l-am gustat cu-adevărat
Era palidă ceață.

A intrat preotu'-n templu,
A văzut că-s zei.
Când i-a crezut cu-adevărat
Erau pictate piei.

Am privit oglinda veche
Am crezut că-s om.
Când m-am zărit cu-adevărat,
Eram vopsit carton.

S-a uitat la palizi îngeri,
A crezut că-s sfinți.
Când i-a privit cu-adevărat,
Erau în cuie prinși.

Visare

Marele Elefant are fildeșul roșu
Și trup verde de lăcustă.
Țipă la lună și latră la soare,
Plânge la pământ și
Cântă la pești.
Laptele-i hrănește mii de țânțari
Cu aripi de oglinzi fumurii.

Iar eu stau în bancă și-l privesc
Prin ochii roșii ai geamului.
În gură fumez o fată
Cu fața o vestă reflectorizantă.
În spatele trupului lui verde,
Răsare soarele mișc
Din cleștii ca de gândac.
Și ne-nghite pe toți între
Dinții lui păcănind ca un ceas.